

در این چند سالی که «ماه‌عسل» تعطیل شده، شبکه‌های مختلف سیما سعی کردند با برندهایی مشابه مثل «دعوت» در شبکه یک، «مکت» در شبکه دو، «مثل ماه» در شبکه سه و «خرم شهر» در شبکه سلامت در سال ۹۹ به‌نوعی روایتگر قصه‌های منحصر به فرد زندگی آدم‌هایی از متن جامعه ایرانی باشند

تا به بازتولید کپی‌های دست چنم از ماه‌عسل منجر نشود.

در این چند سالی که «ماه‌عسل» تعطیل شده، شبکه‌های مختلف سیما سعی کردند با برندهایی مشابه مثل «دعوت» در شبکه یک، «مکت» در شبکه دو، «مثل ماه» در شبکه سه و «خرم شهر» در شبکه سلامت در سال ۹۹ به‌نوعی روایتگر قصه‌های منحصر به فرد زندگی آدم‌هایی از متن جامعه ایرانی باشند. امسال نیز این مسیر دوباره با «دعوت» در شبکه یک، «آدم‌های خوب شهر» در شبکه دو، مثل ماه در شبکه سه و «شهر زیبا» در شبکه پنج سیما ادامه پیدا کرده است. مسیری که حالا به اوج تکرار خود رسیده و باید آن را بزرگ‌ترین نقطه ضعف برنامه‌های رضانی امسال دانست.

هین سخن تازه بگو تا دو جهان تازه شود

در ایام پخش برنامه‌های رضانی امسال در فضای رسانه‌ای و مجازی شاهد انتشار نقدهای متعددی در ارتباط با تکراری بودن برنامه‌های پیش از افطار تلویزیون و کپی شدن آنها از روی دست ماه‌عسل بودیم. در واقع وقت آن رسیده تا هم مدیران شبکه‌های مختلف سیما و هم برنامه‌سازان تلویزیون به این نتیجه برسند که فرمول برنامه‌سازی به شیوه ماه‌عسل دیگر جواب نمی‌دهد و تلویزیون باید برای لحظات پیش از افطار مخاطبان‌ش، برنامه‌های جدیدی با موضوعات و ساختار متفاوت تولید کند.

همه این رونویسی‌های دنباله‌دار در شرایطی دوباره تکرار می‌شود که برخی تجربه‌های تازه نشان داده که می‌شود با ایده‌هایی جدید سراغ جلب مخاطب رفت. سال گذشته که دعوت شبکه یک سیما با اجرای محمد برمایی سعی کرد با محوریت بخشیدن به مساله خانواده، فضایی متفاوت را در این برنامه ایجاد کند، بیش از سایر برنامه‌های قبل از افطار تلویزیون به چشم مخاطبان آمد و امسال نیز این خلاقیت تازه با «زندگی پس از زندگی» تکرار شده است.

نگاهی به بزرگ‌ترین نقطه ضعف برنامه‌های افطاری سیما در رمضان ۱۴۰۰

رونویسی دنباله‌دار «ماه‌عسل»!

درست از همان روزی که احسان علی‌خانی تصمیم گرفت تا بعد از سال‌ها برنبد «ماه‌عسل» را برای همیشه به آرشیو تلویزیون بفرستد و به جای آن سراغ بزرگ‌ترین مسابقه استعدادیابی ایرانی یا همان «عصر جدید» پرود، به روال همیشگی، باید همه انتظار آن را می‌کشیدند که نمونه‌های کپی برداری شده ماه‌عسل به سرعت تلاش کنند تا جای این برنامه را بگیرند. زمان زیادی برای اثبات این فرضیه نیاز نبود، چرا که درست از سال بعد اتمام ماه‌عسل بسیاری از برنامه‌سازان سراغ استفاده از همان فرمول تکراری رفتند. فرمولی که در روزگار نه چندان دور حسابی جواب داده بود اما حالا انگار ظرفیتش اشباع شده و مثل قبل مخاطبان را شگفت زده نمی‌کند.

حسین مبارکی
خبرنگار

خدا حافظی با ماه‌عسل در اوج

ماه‌عسل با یک ایده مرکزی جذاب شروع شد؛ شنیدن قصه زندگی آدم‌هایی که تجربه‌هایی منحصر به فرد را پشت سر گذاشته بودند؛ تجربه‌هایی تلخ و شیرین که ماه‌عسل فرصتی برای به اشتراک گذاشتن آنها برای میلیون‌ها نفر را فراهم می‌کرد.

ماه‌عسل در ظاهر یک برنامه گفت‌وگو محور بود اما وجه تمایز آن دقیقاً همین پیوند خوردن گفت‌گوها به قصه بود؛ قصه‌هایی که معمولاً تناسب بالایی هم با لحظات خاص قبل از افطار خانه‌های ایرانی داشتند. آدم‌هایی که مجبور شده بودند تا لحظاتی سهمگین را تجربه کنند و حالا بخشی از این تجربیات خاص را برای ما مخاطبان تلویزیون که بیش از ۱۰ ساعت از روز را با گرسنگی و تشنگی سپری کردیم، بازگو می‌کردند.

ایده احسان علی‌خانی در این برنامه بکر بود و درست در زمانی که در حال تکراری شدن بود، با درک درست خالق ماه‌عسل، این برنامه برای همیشه به آرشیو رفت تا برندی که همه چیزش - از ایده تا تیتراژهای خاصش - منحصر به فرد بود، در بهترین نقطه از ذهن مخاطبان تلویزیون ماندگار شود.

همچنان مشغول رونویسی از درس ماه‌عسل!

سال‌ها قبل یکی از عادت‌های مرسوم در مدارس ابتدایی برای آموزش دانش‌آموزان، رونویسی از روی درس‌های مهم کتاب ادبیات فارسی بود. درس‌هایی که لغاتی سخت و متنوع داشتند و رونویسی از روی

آنها املاي دانش‌آموزان را قوی می‌کرد. اما همین رونویسی کردن از روی درس‌های مهم تا جایی ادامه داشت و بعد از مدتی دانش‌آموز باید سعی می‌کرد از روش‌های دیگر تسلسلش بر نگارش درست کلمات و عبارات را افزایش می‌داد.

با همین الگو می‌توان گفت که نفس کپی شدن برنامه‌ها از روی یک برنامه موفق و استاندارد اتفاق بدی نیست، به شرط آن که نسخه‌های تازه، بعد از مدتی سعی در ایجاد روش‌هایی تازه و خلاقانه داشته باشند و رونویسی از آن درس ابتدایی را کنار بگذارند

زندگی پس از زندگی؛ یک تجربه متفاوت

فرار از ریل ایده‌های تکراری

در شرایطی که برخی برنامه‌های افطاری سیما با تمرکز بر همان ایده محوری ماه‌عسل سعی می‌کنند با روایت زندگی قهرمانانی از میان مردم، مخاطبان‌شان را در لحظات ویژه قبل از افطار پای تلویزیون بنشانند، زندگی پس از زندگی شبکه چهار سیما مسیری متفاوت را در پیش گرفته است تا روایتگر قصه آدم‌هایی باشد که تجربه زندگی بعد از مرگ را به دست آورده‌اند و حالا که دوباره فرصت زندگی را پیدا کرده‌اند، از این تجربه مهیب می‌گویند.

در واقع طراحان و سازندگان این برنامه سعی کردند در شرایطی که همه از زندگی می‌گویند، آنها کمی درباره مرگ صحبت کنند تا راهشان را به‌نوعی از آنها که در تلاش بودند با جای پای احسان علی‌خانی بگذارند، جدا کنند و اتفاقاً با زتاب‌های برنامه در میان مخاطب نخبگانی و عام نشان دهنده موفقیت برنامه بوده است. همه اینها در شرایطی است که این برنامه با لوکیشنی به شدت ساده و

در شبکه نخبگانی چهار سیما روی آنتن می‌رود.

حالا بعد از دو سال روی آنتن رفتن زندگی پس از زندگی و بازخوردهای مختلفی که نسبت به این برنامه در فضای مجازی دیده می‌شود، می‌توان امیدوار بود تا روایت تجربه‌گران مرگ موقت در فضای تلویزیون، تبدیل به برندی تازه برای مخاطبان تلویزیون شود که در سال‌های آینده نیز آنها را در لحظات پیش از افطار ماه مبارک رمضان پای رسانه ملی بنشانند.

